

1

Едно босоного момиченце на девет години дру-саше на коленете си едно бозайниче, като го при-тискаше към себе си и се стараеше да запуши раз-творената му уста със сдъвкан хляб в парцалче. Де-тето въртеше глава, прибираше към корема голите си крачета и се късаше от плач.

— Махни се тогава! — разсърдено извика мо-миченцето и, като постави детето върху каменната плоча на стълбището, стана, изтърси коленете си, подпря се към топлата стена на къщата и сложи ръка зад гърба си с такъв вид, като че искаше да каже: ако щеш пукни от вик, няма дори и да те погледна!

Беше един от последните дни на Великден, ко-гато народът вече е свършил разходката си, но ули-цата още излъхва уморената прелест на празни-